

De regering Letermé blijkt niet in staat om een einde te maken aan de aanslepende institutionele crisis of antwoorden te verzinnen op de koopkrachtproblemen in België, maar schaart zich wel zonder verpinken achter de buitenlandpolitiek van de Verenigde Staten door meer troepen naar Afghanistan te sturen.

Ongeveer 400 Belgische militairen zouden aanwezig blijven in Afghanistan tot aan de zomer en dan versterkt worden door enkele honderden anderen met vier F-16 bommenwerpers. Dat waren de beslissingen die minister van oorlog Pieter De Crem (CD&V) nam zonder dat er iemand in de regering Letermé een spier vertrok en zonder enig parlementair debat die naam waardig. Het sturen van troepen in het kader van de ISAF-missie (International Security Assistance Force) komt er net op het moment dat het geweld heroplaait in de regio door militaire acties van de Taliban tegen de bezettingstroepen van de NAVO of de Verenigde Staten.

De recente dood van tien Franse soldaten toont aan deze operatie geen simpele politieopdracht is tegen "geïsoleerde terroristen". Waarom zouden we anders vier F-16's moeten meesturen om te "strijden tegen het terrorisme" ? Het betekent dus dat de Belgische soldaten zullen deelnemen aan een echte oorlog in een zeer onrustige regio waar een groot deel van de Afghaanse bevolking het verzet tegen de bezettingstroepen steunt.

De VN erkent deze misleugens

De misdaden van de F-16 vliegtuigen van de bezettende troepen tegen burgers zijn talrijk en worden achteraf louter gecatalogeerd onder "collateral damage". De VN heeft officieel de moord op 90 burgers erkend, waarvan 15 vrouwen en 60 kinderen. Die moordpartij werd veroorzaakt door één militaire operatie van de ISAF-troepen. De NAVO hield het trouwens op "maar" vijf burgerlijke slachtoffers. Dat toont aan dat de cijfers van onschuldige slachtoffers systematisch worden onderschat, maar ze overschrijden wel de duizenden doden, gewonden of verminkten per jaar. Andere bronnen spreken zelf van 20 à 25.000 doden sinds 2001.

Technisch gezien is België weer tot aan de nek verzonken in een smerige oorlog. Maar zoals zo vaak in dit land worden dergelijke beslissingen als een fluitje van een cent genomen. "Wij vechten in Afghanistan tegen het terrorisme zodat wij ook hier in vrede kunnen leven", zo luidt de redenering. Het is een doodoener want niets is minder waar. Het is door te gaan vechten in het buitenland onder neokoloniale vlag dat we net het terrorisme overal ter wereld versterken. De Madrileense of Londense bevolking weten wat dit betekent. "In Afghanistan voeden we het terrorisme", verzekerde ons de Nederlandse journalist Arnold Karsken tijdens zijn getuigenis voor de parlementaire commissie Defensie op 16 juni.

In 2001 werd de Taliban door Afghaanse troepen van de Noordelijke Alliantie en de interventie van de VS, verjaagd naar bergachtige gebieden waar ze geïsoleerd achterbleven. De meerderheid van de Afghanen moest van de Taliban niks meer hebben, na jarenlange onderdrukking door hun despotisch regime, hun religieuze opvattingen. Het Talibanregime bestond enkel uit mensen van de Pachtonse etnische gemeenschap die de andere etnische groepen onderdrukten (Tadsjiken, Hazaries, Oezbeken). Maar zeven jaar later merken we dat, ondanks 70.000 westerse soldaten met lokale medewerkers, de Taliban terug militair aanwezig is in twee derde van het land en een dominante plaats inneemt in het verzet.

De Belgische troepen gaan in Afghanistan trouwens ook geen "jonge democratie" of de "rechten van de Afghaanse vrouwen" verdedigen. De Afghaanse president Hamed Karzaï – ex-werknemer van de Amerikaanse multinational Unocal, gelieerd met Dick Cheney – is verkozen dankzij het drugsgeld van zijn broer, die gekend staat als één van de belangrijkste drugtrafikanten. Het land produceert 93% van de wereldwijde productie van opium dat de basis vormt voor het volledige inkomen van 14,3%

van de Afghaanse bevolking en 70% van het Afghaanse BBP inneemt. Sinds de aanvang van de bezetting (opium werd verboden onder de Taliban) heeft deze productie alleen maar groteskere vormen aangenomen. In 2006 produceerde men 6100 ton, in 2008 was dit al gestegen met 35% naar 8200 ton.

Karzaï is méér dan een marionet van de VS. Hij heeft zijn eigen leger om de veiligheid te garanderen van zijn presidentiële bunker en leidt een regime dat de politieke en religieuze islam als basis neemt voor het beleid. De dood van een 23-jarige journalist die koranverzen citeerde in het voordeel van vrouwen en de dood van vele niet-islamitische burgers, kan op de rekening van het regime worden geschreven. Vrouwen die “verboden seksuele activiteiten” ten toon spreiden kunnen nog steeds vrezen voor celstraffen van 20 jaar. Wie overspel pleegt of zelfs verkracht werd, vliegt de gevangenis in. Steniging en zweepslagen worden getolereerd, 60% van de huwelijken zijn gedwongen en meer dan 14% van de vrouwen boven de 15 jaar blijft analfabeet.

Controle over een strategische regio

Na zeven jaar bezetting en zogenaamde heropbouw, blijft de sociale miserie buitengewoon. Erger, zo wordt enkel maar groter, ondermeer door de duizelingwekkende stijging van de voedselprijzen. Het gemiddelde salaris van een arbeider bedraagt 20 dollar terwijl de huishuur kan oplopen tot 100 dollar. De basisbehoeften van de bevolking worden niet bevredigd. Er is amper toegang tot water, elektriciteit en huisvesting. De internationale hulp is onvoldoende is en dient enkel het belang van buitenlandse bedrijven ginder. Bovendien is ze inmiddels volledig in handen gekomen van een corrupte minderheid.

De Belgische troepen in Afghanistan zullen uiteindelijk enkel fungeren als de ordinaire hulpjes van het Amerikaanse leger die een gecorrumpeerd en niet-democratisch regime in het leven moeten houden. Hun aanwezigheid betekent een duidelijk steun aan misschien wel de belangrijkste missie van het Amerikaanse imperialisme, nl. de controle verwerven over een strategische regio (het land is een kruispunt tussen Iran, China en het olierijke Centraal-Azië). De missie dient de belangen van enkele multinationals en van het militair-industriële complex, dat zich bij elke bom die tegen een waarde van 1 miljoen dollar wordt afgeschoten, in de handen wrijft.

De SAP eist de onmiddellijke terugtrekking van de Belgische en alle buitenlandse troepen uit Afghanistan en steunt elke mobilisatie om dit kracht bij te zetten.